

Да је знао оно што сада зна, велико је питање да ли би се Мило Ђукановић одлучио да форсира доношење „Закона о слободи вероиспов(иј)ести“. Чак ни највећи оптимисти међу црногорским опозиционарима нису очекивали да ће реакција народа бити овако масовна, жестока и мудра. (Додуше, постоји и теорија – у коју ја, иначе, не верујем – да он то, сиромаш, није ни желео, али су га, ето, душмани једног натерали.)

Очекивало се да ће „просрпска“ опозиција покушати да направи неку врсту гужве и опструкције у црногорском парламенту не би ли спречила његово доношење – или макар показала да то усвајање није прихваћено без борбе и отпора. Претпостављало се и да ће због усвајања закона бити неких протеста, да ће бити бачене неке петарде и каменице (а да ће полиција интервенисати, бацити понеки сузавац и „растерати екстремисте“.) И то би било то.

И можда би тако заиста и било да се овај пут није намерило на нешто другачијег и организованијег противника него што је то већ помало израубована и пословично разједињена црногорска опозиција. Противника оличеног у Цркви (СПЦ), Митрополији црногорско-приморској и митрополиту Амфилохију лично.

Црногорске литије и српско чудо

Пише: Ђорђе Вукадиновић
среда, 22 јануар 2020 03:44

